RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
28. januar 1993 *

I sag T-53/92,

Mireille Piette de Stachelski, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Overijse (Belgien), ved advokaterne M. Slusny og O. Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. M. Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om genoprettelse af sagsøgerens tjenestemandskarriere samt en påstand om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af, at hun med forsinkelse fik adgang til at deltage i udvælgelsesprøve KOM/B/2/82,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne B. Vesterdorf og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder

1 Det fremgår indirekte af den indgivne stævning og af Kommissionens formalitetsindsigelse, at sagsøgeren tilhører en gruppe tjenestemænd og øvrige ansatte i Kommissionen, som i december 1984 anlagde sag ved Domstolen med påstand om annullation af den afgørelse, som udvælgelseskomitéen for den interne udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 havde truffet om ikke at give dem adgang til denne udvælgelsesprøve (sag 293/84 og sag 294/84). Udvælgelsesprøven blev afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter, sekretariatsassistenter og tekniske assistenter i lønklasse B, løntrin 5 og 4.

2 Ved to domme af 11. marts 1986 (sag 293/84, Sorani m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 967, og sag 294/84, Adams m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 977) annullerede Domstolen udvælgelseskomitéens afgørelser om ikke at give sagsøgerne i de nævnte sager adgang til udvælgelsesprøven med den begrundelse, at de ikke havde haft mulighed for at tage stilling til de udtalelser, som deres overordnede havde afgivet til udvælgelseskomitéen. Som følge af disse domme indkaldte udvælgelseskomitéen i juni 1986 de pågældende ansøgere, for at de kunne besvare de samme spørgsmål, der tidligere var blevet stillet deres overordnede. Ved skrivelse af 11. juli 1986 blev ansøgerne underrettet om, at afgørelsen om ikke at give dem adgang til prøven var blevet opretholdt.

3 Efter klage fra en række ansøgere over afgørelsen af juli 1986 indkaldte udvælgelseskomitéen dem for anden gang for at give dem mulighed for at tage stilling til de administrative overordnedes svar på de spørgsmål, som udvælgelseskomitéen havde stillet dem. Ved skrivelse af 12. februar 1987 meddelte man de pågældende tjenestemænd, at udvælgelseskomitéen ikke havde fundet anledning til at ændre den afgørelse, den havde truffet dem vedrørende, og som var blevet meddelt dem den 11. juli 1986.

4 Ved dom af 28. februar 1989 (forenede sager 100/87, 146/87 og 153/87, Basch m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 447) annullerede Domstolen den af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 trufne afgørelse om ikke at give sagsøgerne adgang til prøverne på grund af utilstrækkelig begrundelse og uregelmæssigheder.

5 Til opfyldelse af denne dom henstillede Kommissionen til udvælgelseskomitéen at genoptage udvælgelsesproceduren på det stadium, på hvilket den ifølge Domstolens konstatering var behæftet med en mangel.

6 Efter at dette arbejde var afsluttet, fik sagsøgeren i maj 1991 adgang til at deltage i udvælgelsesprøven, hvorefter hun blev opført på reservelisten. Den 29. oktober 1991 blev hun udnævnt til assistent og indplaceret i lønklasse B5, løntrin 4.

Retsforhandlinger og parternes påstande

7 Ved skrivelse af 11. december 1991 indgav sagsøgeren ansøgning til ansættelsesmyndigheden om at træffe afgørelse om at indplacere hende i lønklasse B4, løntrin 8, for at rette op på den forsinkelse, der var sket med hendes karriere. Hun har i denne forbindelse gjort gældende, at hun i løbet af otte år rent statistisk skulle være blevet forfremmet mindst én gang fra lønklasse B5.

8 Da Kommissionen ikke har svaret udtrykkeligt på denne skrivelse, har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

9 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 14. juli 1992 har Mireille Piette de Stachelski nedlagt følgende påstande:

1) Det fastslås, at den administrative procedure udgør en klage.

2) Det fastslås, at Kommissionen og udvælgelseskomitéen er ansvarlige for forsinkelsen af sagsøgerens tjenestemandskarriere, og at tjenestemandskarrieren derfor skal genoprettes ved at indplacere sagsøgeren i lønklasse B4, løntrin 8.

3) Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 500 000 BFR i erstatning for økonomisk skade, samt renter heraf 8%, idet sagsøgeren forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.

4) Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 500 000 BFR i erstatning for ikkeøkonomisk skade, samt renter heraf 8%, idet sagsøgeren forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.

5) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Ved særskilt dokument indgivet til Rettens Justitskontor den 30. september 1992 har Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, første afsnit, i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse og har anmodet Retten om at træffe afgørelse om denne indsigelse uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Kommissionen har i det væsentlige anført, dels at sagsøgerens skrivelse af 11. december 1991 var en ansøgning og ikke en klage efter artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), dels at der som følge af ukendskab til disse bestemmelser ikke forud for sagens anlæg er blevet indgivet en administrativ klage.

11 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

12 Ved indlæg indgivet til Rettens Justitskontor den 27. november 1992 har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Kommissionens formalitetsindsigelse ikke tages til følge.

Formaliteten

13 Det bestemmes i artikel 114 i Rettens procesreglement, at hvis en part ønsker, at Retten skal tage stilling til, om en sag bør afvises uden at indlede behandlingen af sagens realitet, skal der forhandles mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder i denne sag, at sagsakterne er tilstrækkelig oplysning, hvorfor der ikke er grund til at fortsætte sagens behandling.

14 Ifølge procesreglementets artikel 113 kan Retten til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt. Denne bestemmelse finder, som det fremgår af Domstolens og Rettens faste praksis (jf. f.eks. Domstolens dom af 7.5.1986, sag 191/84, Barcella mod Kommissionen, Sml. s. 1541), navnlig anvendelse ved ukendskab til proceduren i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91. Er det åbenbart, at en sag må afvises, kan Retten i henhold til procesreglementets artikel 111 uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

15 Retten finder, at det i denne sag — forud for en eventuel behandling af Kommissionens formalitetsindsigelse — skal undersøges, om sagen klart skal afvises.

Erstatningspåstandene

16 I denne forbindelse bemærkes — da der ikke foreligger en bebyrdende afgørelse i forhold til den pågældende tjenestemand — at den forudgående administrative procedure i medfør af vedtægtens artikel 90 i princippet falder i to led. Som det fremgår af artikel 90, stk. 1, kan enhver person, der er omfattet af vedtægten, forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Såfremt ansøgningen ikke imødekommes, eller der ikke træffes en beslutning, kan den pågældende indbringe en klage for ansættelsesmyndigheden over dennes udtrykkelige eller stiltiende beslutning på de betingelser, der er anført i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Det bemærkes endvidere, at klageproceduren har til

formål at give ansættelsesmyndigheden lejlighed til på ny at overveje sin afgørelse på baggrund af eventuelle indvendinger fra tjenestemandens side (jf. Domstolens dom af 21.10.1980, sag 101/79, Vecchioli mod Kommissionen, Sml. s. 3069, præmis 31), samt at den administrative procedure i henhold til i vedtægtens artikel 90 har til formål at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem tjenestemanden og administrationen (jf. Domstolens dom af 23.10.1986, sag 142/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3177, præmis 11).

17 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt et erstatningskrav kan tages under realitetspåkendelse, fremgår det af Rettens gennemgang af Domstolens praksis (jf. Rettens dom af 24.1.1991, sag T-27/90, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35, præmis 38, og af 25.9.1991, sag T-5/90, Marcato mod Kommissionen, Sml II, s. 731, præmis 49), at kun i tilfælde, hvor der er en direkte forbindelse mellem et annullationssøgsmål og en erstatningspåstand, kan erstatningspåstanden admitteres som accessorisk til annullationssøgsmålet, uden at den pågældende forud herfor har forelagt en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om erstatning for den påståede skade, og uden at der er indgivet en klage over den stiltiende eller udtrykkelige afvisning af ansøgningen.

18 I denne sag er der ikke nedlagt påstand om annullation af en retsakt, men om erstatning af økonomisk og ikke-økonomisk skade, der skyldes, at sagsøgeren først fik adgang til en udvælgelsesprøve med otte års forsinkelse og efter flere retssager, hvilket hun hævder har bevirket, at hendes karriere er blevet hæmmet. Søgsmålet er således ikke baseret på den skade, som er resultatet af en retsakt, som påstås annulleret, men på flere fejl og undladelser, som hævdes begået af administrationen. Derfor skulle den administrative procedure forud for sagsanlægget ubetinget have været indledt med, at den pågældende indgav ansøgning til ansættelsesmyndigheden om at afhjælpe disse skader (jf. Rettens kendelse af 6.2.1992, sag T-29/91, Castelletti m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 77), og i givet fald skulle den have været fortsat med en klage over beslutningen om at afvise ansøgningen.

19 Retten skal imidlertid fastslå, at der hverken forud for eller rettidigt efter sagsøgerens skrivelse til ansættelsesmyndigheden af 11. december 1991 har været nogen anden henvendelse til administrationen, der opfylder kravene i vedtægtens artikel 90.

20 Heraf følger, at selv om man accepterer, at ovennævnte skrivelse bør fortolkes som en klage efter vedtægten, sådan som sagsøgeren har hævdet, er det ubestridt, at den administrative klageprocedure ikke er forløbet i to etaper, i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, da der ikke forud for denne klage er blevet forelagt nogen ansøgning. Hvis derimod skrivelsen af 11. december 1991 skal fortolkes som en ansøgning, sådan som Kommissionen har hævdet, kan det også fastslås, at der ikke er blevet indgivet nogen klage over beslutningen om at afvise denne ansøgning. Det følger klart heraf, at sagen for så vidt som der er nedlagt påstand om erstatning, ikke er anlagt i overensstemmelse med vedtægtens betingelser, og derfor klart bør afvises.

De øvrige påstande

21 Hvad angår påstanden om, at Retten skal »fastslå«, at Kommissionen og udvælgelseskomitéen er ansvarlige for den omhandlede forsinkelse, og at sagsøgerens karriere derfor skal »genoprettes« ved at indplacere hende i lønklasse B4, løntrin 8, bemærkes, at sådanne påstande klart ikke henhører under Fællesskabets retsinstansers kompetence. Disse retsinstanser har ikke kompetence til at meddele institutionerne sådanne pålæg (jf. Domstolens dom af 19.6.1983, sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991). Det er åbenbart, at disse påstande bør afvises.

22 Det følger af det foregående, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om Kommissionens formalitetsindsigelse, at det er åbenbart, at sagen bør afvises, endog selv om det antages, at den er anlagt under overholdelse af formforskrifterne i procesreglementets artikel 44, stk. 2.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 88.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part betaler sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 28. januar 1993.

H. Jung
Justitssekretær

J. Biancarelli
Afdelingsformand